

F. t. l. vedr. retsplejeloven m.v.

også konkret vil kunne udpeges som grupperepræsentant. Da det kan kræve nærmere undersøgelser at tage stilling hertil, og da der i den forbindelse kan komme andre forslag til grupperepræsentant, vil det være uhensigtsmæssigt, hvis stævningen altid skulle afvises i tilfælde af, at den, der har indleveret stævningen, konkret ikke kan udpeges som grupperepræsentant.

Hvis betingelserne for at anlægge gruppesøgsmålet er opfyldt og der dermed kan udpeges en anden som grupperepræsentant (en af betingelserne er, at der kan udpeges en grupperepræsentant), bør gruppesøgsmålet således i givet fald behandles på grundlag af den indleverede stævning.

Hvis betingelserne for at anlægge gruppesøgsmålet derimod ikke er opfyldt (herunder eventuelt fordi ingen kan udpeges som grupperepræsentant), skal sagen afvises, men med den begrundelse, at betingelserne for at anlægge gruppesøgsmålet ikke er opfyldt (og ikke alene fordi den, der har indleveret stævningen, ikke kan udpeges som grupperepræsentant).

Retsplejerådet foreslår endvidere, at stævningen ud over de oplysninger, som fremgår af den almindelige regel om stævninger i retsplejelovens § 348, skal indeholde en beskrivelse af gruppen, oplysninger om, hvordan gruppedlemmerne kan identificeres og underrettes om sagen, samt et forslag til grupperepræsentant.

3.5.2. Retsplejerådet har overvejet spørgsmålet om rettens afgørelse af, om betingelserne for at anlægge et gruppesøgsmål er opfyldt.

Retsplejerådet bemærker, at udenlandske erfaringer, navnlig fra USA, viser, at sagsbehandlingen vedrørende spørgsmålet om at godkende et gruppesøgsmål kan blive overordentlig omfattende, ikke mindst fordi rettens afgørelse om at godkende eller ikke at godkende gruppesøgsmålet tillægges meget stor betydning. I praksis anses sagen her ofte som afgjort, når rettens afgørelse om dette spørgsmål foreligger: Godkendes gruppesøgsmålet, indgås næsten altid forlig om sagens realitet, og godkendes gruppesøgsmålet ikke, opgiver sagsøgeren normalt sagen.

Efter Retsplejerådets opfattelse er en sådan langvarig og omkostningskrævende godkendelsesprocedure uheldig, især fordi parterne – og ikke mindst sagsøgte – dels påføres udgifter til procesførelsen og dels reelt udsættes for den belastning, et gruppesøgsmål kan være, på et tidspunkt, hvor det endnu ikke er fastslået, om betingelserne for at anlægge et gruppesøgsmål overhovedet er opfyldt.

Retsplejerådet har derfor lagt vægt på at udforme reglerne om gruppesøgsmål på en sådan måde, at afgørelsen af, om gruppesøgsmålet kan godkendes, i

langt de fleste tilfælde bør kunne træffes hurtigt, og uden at parterne – og navnlig ikke sagsøgte – eller retten skal anvende meget store ressourcer på dette spørgsmål.

Det bemærkes herved, at det ligger i gruppesøgsmålets natur, at der påhviler sagsøgeren i et gruppesøgsmål større byrder end i et individuelt søgsmål. Det er således sagsøgerens opgave at foreslå (1) en hensigtsmæssig afgrænsning af gruppen, (2) en hensigtsmæssig måde at identificere og orientere gruppedlemmerne (dvs. de personer, på hvis vegne der fremsættes krav) om sagen på og (3) en grupperepræsentant, der er villig til at påtage sig hvervet.

I forbindelse med, at retten tager stilling til, om gruppesøgsmålet kan godkendes, tager retten efter rådets forslag også stilling til de nævnte tre spørgsmål, dvs. fastlægger, (1) hvilke krav der skal være omfattet af gruppesøgsmålet, (2) hvordan gruppedlemmerne skal underrettes om gruppesøgsmålet, og (3) hvem der skal være grupperepræsentant. Retten er ved sin afgørelse ikke bundet af sagsøgerens forslag.

Det er en forudsætning for at godkende gruppesøgsmålet, at der kan gives et tilfredsstillende svar på de tre spørgsmål. I mangel af en hensigtsmæssig afgrænsning af, hvilke krav der skal være omfattet af gruppesøgsmålet, er betingelsen om, at gruppesøgsmålet skal være den bedste måde at behandle kravene på, ikke opfyldt, og blandt betingelserne for at anlægge et gruppesøgsmål indgår udtrykkeligt, at gruppedlemmerne kan identificeres og underrettes om sagen på en hensigtsmæssig måde, og at der kan udpeges en grupperepræsentant.

Det er sagsøgerens ansvar at tilvejebringe grundlaget for rettens afgørelse på de nævnte punkter, og grundlaget bør principielt være tilvejebragt inden sagens anlæg og fremgå af stævningen.

Medmindre stævningen er meget mangelfuld, bør retten dog normalt ikke straks afvise sagen, men i stedet give sagsøgeren lejlighed til nærmere at redegøre for de punkter, som retten ser behov for at få uddybet, det være sig gruppens afgrænsning, identificering og underretning af gruppedlemmerne og/eller grupperepræsentanten. Det er imidlertid sagsøgerens – og ikke rettens – ansvar i givet fald at tilvejebringe yderligere oplysninger.

Fremkommer der ikke fyldestgørende oplysninger inden rimelig tid, må sagen afvises med den begrundelse, at det ikke er godtgjort, at betingelserne for at anlægge et gruppesøgsmål er opfyldt.

3.5.3. Retsplejerådet finder, at gruppedlemmerne (dvs. de personer, på hvis vegne der fremsættes krav i et gruppesøgsmål) skal underrettes om rettens